

JUSTITSMINISTERIET

Dato: 29. januar 2019
Kontor: Internationalt Politikontor
Sagsbeh: Sofie Anne Marner
Sagsnr.: 2018-330-0031
Dok.: 903227

Notat om Kommissionens forslag til et direktiv og en forordning om e-beviser

1. Forslagenes formål og indhold

Kommissionens lovgivningspakke om e-beviser består af et direktivforslag om udpegning af retlige repræsentanter med henblik på indsamling af bevismateriale i straffesager ("direktivforslaget") og et forordningsforslag om europæiske editions- og sikringskendelser om elektronisk bevismateriale i straffesager ("forordningsforslaget").

1.1. Direktivforslaget

Direktivforslaget pålægger EU's medlemsstater og tredjelande at forpligte virksomheder, der udbyder visse elektroniske tjenester i EU, til at udpege en retlig repræsentant i en af de medlemsstater, hvor virksomheden udbyder tjenester. Den retlige repræsentant skal modtage og behandle anmodninger om elektronisk bevismateriale fra medlemsstater i forbindelse med efterforskning af strafferetlige overtrædelser.

Der vil eksempelvis kunne være tale om de pålæg om udlevering og sikring af elektronisk bevismateriale, der indføres med det samtidigt fremsatte forordningsforslag, men der kan også være tale om rent nationale anmodninger eller anmodninger baseret på den europæiske efterforskningskendelse eller i medfør af reglerne om retshjælp.

Forpligtelsen til at udpege en retlig repræsentant vil gælde for de tjenesteudbydere, der udbyder tjenester i et andet EU-land end der, hvor tjenesteudbyderen er etableret. En dansk tjenesteudbyder, der udbyder tjenester i andre medlemsstater end Danmark, vil således blive forpligtet til at udpege en retlig repræsentant i en af disse medlemsstater. En dansk tjenesteudbyder, der

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

kun udbyder tjenester i Danmark, vil derimod ikke blive berørt af direktivforslaget. Tjenesteudbydere etableret i tredjelande, som udbyder tjenester i EU, vil også blive forpligtet til at udpege en retlig repræsentant i en EU-medlemsstat, som skal besvare anmodninger efter bl.a. forordningsforslaget.

De omfattede virksomheder er udbydere af elektroniske kommunikationstjenester (f.eks. teleudbydere og udbydere af chat-tjenester), udbydere af informationssamfundstjenester (f.eks. sociale medier og online markedspladser) og udbydere af domænenavn- og IP-nummertjenester til internettet (f.eks. IP-adresseudbydere og domænenavnregistre).

Den retlige repræsentant kan være en fysisk eller juridisk person. Tjenesteudbyderen vil også kunne udpege et eksisterende forretningssted som retlig repræsentant.

1.2. Forordningsforslaget

Med forordningsforslaget indføres europæiske editions- og sikringskendelser. De to nye typer af kendelser vil indebære, at en myndighed i en medlemsstat kan pålægge en tjenesteudbyder, som udbyder tjenester i EU, at udlevere eller sikre elektronisk bevismateriale, uanset hvor dataene fysisk er lagret. De to typer kendelser kan kun anvendes i forbindelse med straffesager.

Begge typer kendelser vil skulle udstedes eller godkendes af en judiciel myndighed i den medlemsstat, hvor kendelsen udstedes (udstedelsesmedlemsstaten) og fremsendes ved brug af en særlig attest direkte til tjenesteudbyderen eller dennes retlige repræsentant, som tjenesteudbyderen – i medfør af direktivforslaget – har udpeget.

Europæiske sikringskendelser vil kunne udstedes og godkendes af både domstole og en anklagemyndighed, uanset hvilken type data der er tale om.

For så vidt angår europæiske editionskendelser kan en kendelse vedrørende transaktions¹- eller indholdsdata² kun udstedes eller godkendes af en domstol.

---

¹ Transaktionsdata defineres i forordningsforslaget som data vedrørende leveringen af en tjeneste, såsom afsender og modtager af en meddelelse eller en anden form for interaktion, data om enhedens placering, dato, tidspunkt, varighed, størrelse, routing og format.

² Indholdsdata defineres i forordningsforslaget som lagrede data i digitalt format, såsom nedskrevne eller talte beskeder, videoer, billeder og lyd, bortset fra abonnent-, adgangs- eller transaktionsdata.

Er der tale om udlevering af abonnements³- eller adgangsdata⁴, vil kendelsen også kunne udstedes eller godkendes af en anklagemyndighed.

Forordningsforslaget finder kun anvendelse i grænseoverskridende situationer, det vil sige i tilfælde, hvor tjenesteudbyderen er etableret eller repræsenteret i en anden medlemsstat end udstedelsesmedlemsstaten. I de tilfælde, hvor tjenesteudbyderen er etableret eller repræsenteret i samme medlemsstat som den udstedende myndighed, vil sikringen eller udleveringen af bevismaterialet skulle ske efter nationale regler.

Forslaget finder ligeledes anvendelse, hvis tjenesteudbyderen ikke er etableret eller repræsenteret i EU, men udbyder tjenester i EU.

Myndighederne i det land, hvor tjenesteudbyderen er etableret eller repræsenteret, vil som udgangspunkt kun blive inddraget i særlige tilfælde, eller hvis tjenesteudbyderen eller repræsentanten ikke efterkommer kendelsen.

Der er under forhandlingerne i Rådet opnået en generel indstilling, hvorefter der i forordningsforslaget indsættes en såkaldt notifikationsprocedure. Notifikationsproceduren skal finde anvendelse, når en editionskendelse efter forordningen vedrører indholdsdata. Notifikationsproceduren indebærer, at hvis udstedelsesmyndigheden har rimelig grund til at tro, at den person, hvis data søges, ikke er bosiddende i udstedelsesmedlemsstaten, skal udstedelsesmyndigheden sende en kopi af kendelsen til den medlemsstat, hvor modtageren af kendelsen er udpeget (fuldbyrdelsesmedlemsstaten) samtidigt med, at den fremsendes til tjenesteudbyderens retlige repræsentant. Herefter kan fuldbyrdelsesmedlemsstaten inden for 10 dage meddele udstedelsesmyndigheden, om

- de pågældende data er beskyttet af immuniteter og privilegier i henhold til lovgivningen i henhold til fuldbyrdelsesmedlemsstaten, eller
- om de pågældende data er omfattet af regler for fastsættelse og begrænsning af strafansvar relateret til presse- og ytringsfrihed i fuldbyrdelsesmedlemsstaten, eller

---

³ Abonnementsdata defineres i forordningsforslaget som identiteten på en bruger, såsom navn, fødselsdato, postnummer, adresse, betalingsinformation, telefonnummer eller e-mail samt typen af tjeneste og varigheden heraf.

⁴ Adgangsdata defineres i forordningsforslaget som f.eks. dato og tidspunkt for log-in og log-off på en tjeneste sammen med IP-adressen, bruger-ID og den anvendte grænseflade.

- om videregivelsen af de pågældende oplysninger kan berøre fuldbyrdelsesmedlemsstatens grundlæggende interesser, såsom statens sikkerhed og forsvar.

Udstedelsesmyndigheden skal herefter lade fuldbyrdelsesmedlemsstatens tilbagemelding indgå i sin vurdering af kendelsens lovlighed, som om de pågældende omstændigheder fulgte af fuldbyrdelsesmedlemsstatens nationale ret. På den baggrund skal kendelsen enten fastholdes eller tilbagekaldes.

2. Danmarks stilling

Direktivforslaget er fremsat med hjemmel i TEUF artikel 53 og 62, som regulerer spørgsmål om etableringen af tjenesteudbydere i EU. Danmark deltager derfor i en kommende vedtagelse af direktivforslaget, der vil blive bindende for og finde anvendelse i Danmark.

Forordningsforslaget er fremsat med hjemmel i TEUF artikel 82, stk. 1, der regulerer spørgsmål om det strafferetlige samarbejde mellem medlemsstaterne. Som følge af det danske retsforbehold deltager Danmark således ikke i en kommende vedtagelse af det foreliggende forordningsforslag, der ikke vil blive bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

Danmark og Storbritannien er de eneste EU-lande, der ikke vil deltage i forordningen, men kun i direktivet. Irland har valgt at benytte sin opt-in mulighed i henhold til den ordning, der gælder for Irland. Irland deltager derfor både i direktivet og forordningen.

Som beskrevet under punkt 1.2 skal kendelser efter forordningsforslaget sendes direkte fra en myndighed i en medlemsstat til en tjenesteudbyders retlige repræsentant i en anden medlemsstat.

En sådan ordning ville – hvis forordningen havde virkning for og fandt anvendelse i Danmark – rejse spørgsmål i forhold til grundloven. Det skyldes, at danske myndigheder efter grundloven som udgangspunkt anses for at være enekompetente til at udøve myndighedsbeføjelser inden for det danske territorium (det såkaldte uskrevne grundlovsforbud), herunder til at optræde med retligt forbindende virkning direkte over for virksomheder og personer i Danmark. Denne kompetence kan i medfør af grundlovens § 20 under visse betingelser overføres til mellemfolkelige myndigheder, f.eks. til EU, men ikke til andre stater.

Da forordningsforslaget er omfattet af retsforbeholdet, vil forordningsforslaget imidlertid ikke blive bindende for eller finde anvendelse i Danmark. Det indebærer bl.a., at kendelser efter forordningsforslaget ikke vil kunne rettes til og fuldbyrdes direkte over for virksomheder etableret i Danmark. Kendelser efter forordningsforslaget vil derimod kunne rettes til sådanne virksomheders retlige repræsentanter, som er udpeget i en anden medlemsstat end Danmark, og fuldbyrdes over for virksomhedens retlige repræsentant af myndighederne i det pågældende land. Sådanne kendelser vil ikke få retlig virkning i Danmark.

På den baggrund vurderes det, at forordningsforslaget i sin nuværende form ikke rejser spørgsmål i forhold til grundloven.

3. Gældende dansk ret for udveksling af elektroniske beviser

Efterforskningsskridt, der gennemføres i Danmark på baggrund af en udenlandsk anmodning, sker i dag som udgangspunkt på grundlag af en såkaldt analog anvendelse af retsplejeloven. En udenlandsk anmodning om efterforskning kan dermed imødekommes, hvis det pågældende efterforskningsskridt vil kunne efterkommes i en tilsvarende national efterforskning. Retsplejelovens regler skal således være overholdt.

Efter retsplejeloven kan en person eller et selskab, der ikke er mistænkt, pålægges at udlevere oplysninger til brug for en straffesag (editionspålæg). Retsplejeloven giver også mulighed for at sikre beviser ved et pålæg om hastesikring eller ved at foretage beslaglæggelse.

Politiet kan som udgangspunkt kun give et editionspålæg om at udlevere oplysninger eller foretage beslaglæggelse på baggrund af en retskendelse. Politiet behøver dog ikke at indhente en retskendelse, hvis formålet ellers ville forspildes. I så fald skal politiet dog efterfølgende indbringe sagen for retten, hvis den, indgrebet retter sig imod, anmoder om det.

Politiet kan meddele et pålæg om hastesikring som led i en efterforskning uden retskendelse. Derved pålægges udbydere af telenet og teletjenester at beskytte lagret elektronisk data mod at blive ændret eller slettet. Hvis politiet efterfølgende vil have den sikrede data udleveret, sker det på baggrund af retsplejelovens regler om edition og indgreb i meddelelshemmeligheden. Disse regler kræver, at der indhentes en retskendelse.

Politiet kan endvidere i henhold til lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester uden retskendelse få oplysninger fra internetudbydere om brugere af såkaldte statiske IP-adresser, dvs. IP-adresser, der konstant er tilknyttet den samme computer. Det drejer sig f.eks. om navn og adresse på brugeren af en sådan IP-adresse.

Efter dansk ret gælder det generelt, at anmodninger om retshjælp fra andre lande sendes til de såkaldte centrale eller judicielle myndigheder – dvs. Justitsministeriet, domstolene, Rigsadvokaten, statsadvokaterne og politidirektørerne – og ikke direkte til tjenesteudbyderne.

I Danmark er det ligeledes hovedreglen, at fuldbyrdelse af afgørelser fra andre medlemsstater om bl.a. beslaglæggelse og bevissikring skal træffes af retten.

4. Forslagenes konsekvenser for danske myndigheder

Forordningsforslaget vil ikke få konsekvenser for danske myndigheder. Da forordningsforslaget er omfattet af retsforbeholdet, vil danske myndigheder ikke få mulighed for at udstede europæiske editions- og sikringskendelser med henblik på indsamling af bevismateriale fra tjenesteudbydere i andre medlemsstater. Danske myndigheders muligheder for at indhente bevismateriale i straffesager i andre medlemsstater vil således forblive uændrede i forhold til den nuværende retstilstand.

Direktivforslaget vil medføre, at Danmark vil blive forpligtet til at sikre, at danske tjenesteudbydere, der udbyder tjenester i en anden medlemsstat end Danmark, udpeger en retlig repræsentant i EU til modtagelse, overholdelse og håndhævelse af afgørelser og kendelser med henblik på indsamling af bevismateriale i straffesager i henhold til de retsakter, som Danmark deltager i⁵. Det bemærkes i den forbindelse, at anmodninger efter de retsakter, som er bindende for og finder anvendelse i Danmark, altid vil blive fremsendt til den nationale kompetente myndighed i modtagermedlemsstaten og altså ikke direkte til tjenesteudbyderens retlige repræsentant.

Danmark vil derimod ikke blive forpligtet til at sikre, at danske virksomheder udpeger en retlig repræsentant til at efterkomme kendelser efter restakter, som Danmark ikke deltager i, som eksempelvis forordningsforslaget.

---

⁵ De relevante retsakter, som Danmark deltager i, er i denne henseende den europæiske konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp (retshjælpskonventionen) og den europæiske konvention om gensidig retshjælp fra 2000 (EU-retshjælpskonventionen).

En retlig repræsentant, der skal kunne modtage og behandle kendelser efter forordningsforslaget eller andre retsakter, som Danmark ikke deltager i, vil ikke kunne etableres i Danmark, idet de pågældende retsakter ikke finder anvendelse i Danmark. Det vil således være op til myndighederne i den eller de medlemsstater, hvor den danske virksomhed udbyder tjenester, at sikre, at virksomheden udpeger en retlig repræsentant til modtagelse af disse kendelser, herunder kendelser efter forordningsforslaget.

Danmark skal sikre, at retlige repræsentanter, som er etableret i Danmark, samarbejder med de kompetente myndigheder, når de modtager en kendelse eller afgørelse udstedt i henhold til en retsakt, som Danmark deltager i, får de nødvendige beføjelser og ressourcer til at opfylde deres rolle, og at den retlige repræsentant kan drages til ansvar for manglende opfyldelse af sine forpligtelser.

5. Forslagenes konsekvenser for erhvervslivet

Forslagene vil få konsekvenser for danske virksomheder, der udbyder tjenester omfattet af direktivforslaget i et andet EU-land end Danmark, jf. punkt 1.1.

Forslagene medfører således ingen konsekvenser for danske virksomheder, der kun udbyder tjenester i Danmark, eller som kun udbyder tjenester i Danmark og i tredjelande.

5.1. Retlige repræsentanter

Direktivforslaget medfører, at de omfattede danske virksomheder bliver forpligtede til at udpege en retlig repræsentant i et af de EU-lande, hvor virksomheden udbyder tjenester i overensstemmelse med beskrivelsen under punkt 1.1.

I praksis vil de omfattede danske virksomheder blive forpligtede til at udpege en retlig repræsentant uden for Danmark og dermed i en af de øvrige medlemsstater, hvor virksomheden udbyder tjenester. Dette skyldes, at der som følge af det danske retsforbehold er en række retsakter på området for udveksling af bevismateriale i straffesager, som Danmark ikke deltager i.

Hvis en kendelse efter en af disse retsakter (f.eks. forordningsforslaget) blev rettet til en retlig repræsentant i Danmark, vil kendelsen ikke være bindende.

Danske virksomheder vil dog kunne udpege en retlig repræsentant i Danmark, hvis der samtidigt udpeges en retlig repræsentant i en af de øvrige

medlemsstater, hvor virksomheden udbyder tjenester, til modtagelse af kendelser efter de retsakter, som Danmark ikke deltager i. Dette vil dog formentlig sjældent blive relevant, da Danmark deltager i et fåtal af ældre retsakter på området for udveksling af bevismateriale i straffesager.

5.2. Behandling af afgørelser og kendelser

Forslagene vil for de omfattede danske virksomheder betyde, at den udpegede retlige repræsentant vil skulle modtage, overholde og håndhæve afgørelser og kendelser fra de forskellige medlemsstaters myndigheder med henblik på indsamling af bevismateriale i straffesager. Dette vil eksempelvis kunne indebære udlevering eller sikring af data efter reglerne i forordningsforslaget.

Det vil udelukkende være kendelser efter forordningsforslaget, som rettes direkte fra udstedelsesmyndigheden til virksomhedernes retlige repræsentanter, idet alle øvrige retsakter på området foreskriver, at anmodninger rettes til myndighederne i fuldbyrdsstaten.

Når kendelser efter forordningsforslaget rettes til virksomhedens retlige repræsentant, vil denne som udgangspunkt være forpligtet til at udlevere eller sikre de pågældende oplysninger i overensstemmelse med de tidsfrister, der fremgår af forordningsforslaget.

Den retlige repræsentant vil kunne afvise at efterkomme kendelser efter forordningsforslaget, hvis det er faktisk umuligt at udlevere eller sikre oplysningerne.

Forordningsforslaget indeholder herudover en bestemmelse, hvorefter den retlige repræsentant kan nægte at efterkomme en kendelse, hvis den vil være i strid med gældende ret i et tredjeland. Er dette tilfældet, kan kendelsen undergives domstolsprøvelse i udstedelsesstaten og enten ophæves eller stadfæstes.

Virksomheders manglende efterlevelse af reglerne i forordningsforslaget vil medføre sanktioner, som vil blive fastsat individuelt efter medlemsstaternes nationale ret.

Spørgsmålet om danske virksomheders retlige repræsentanternes mulighed for at henvise til, at efterkommelse af en kendelse vil stride mod dansk ret, er rejst over for Kommissionen og Rådets Juridiske tjeneste, men en endelig afklaring afventer fortsat.

6. Forslagenes konsekvenser for danske forbrugere

Direktivforslaget om udpegning af retlige repræsentanter vil ikke i sig selv medføre konsekvenser for danske forbrugere.

Forordningsforslaget medfører, at myndigheder i medlemsstater omfattet af forordningen vil kunne indhente oplysninger om danske forbrugere, som benytter en tjeneste hos en virksomhed, som er omfattet af forordningen, hvis oplysningerne skal tjene som bevis i en straffesag.

6.1. Elektronisk bevismateriale om danske forbrugere

Allerede i dag kan myndigheder fra andre lande indhente elektronisk bevismateriale om danske forbrugere til brug for en straffesag. En sådan anmodning vil som udgangspunkt skulle rettes til myndighederne i den medlemsstat, hvor oplysningerne befinder sig, og således behandles efter de regler, der gælder i den pågældende medlemsstat. Er der tale om beviser, der befinder sig i Danmark, vil udvekslingen som udgangspunkt følge de danske regler, der er beskrevet under punkt 3. Er der derimod tale om beviser, der f.eks. befinder sig i Tyskland, vil anmodningen skulle rettes til de tyske myndigheder og behandles efter de regler, der gælder i Tyskland.

Hvis eksempelvis en fransk myndighed skal indhente oplysninger fra Facebook om en dansk forbruger hos samme, som er mistænkt i en straffesag, vil disse oplysninger som udgangspunkt skulle indhentes gennem de irske myndigheder, idet Facebook i EU er etableret i Irland. Er der derimod tale om den danske forbrugers teleoplysninger fra dennes danske telefonselskab, vil oplysningerne skulle indhentes i Danmark.

Efter forordningsforslaget vil denne retstilstand ændres og forsimples således at myndighederne i den medlemsstat, der ønsker oplysningerne, vil skulle sende en europæisk editions- eller sikringskendelse direkte til virksomhedens retlige repræsentant og ikke til myndighederne i det land, hvor virksomheden er etableret.

6.1.1. Oplysninger fra en virksomhed etableret i en anden medlemsstat end Danmark

Hvis en dansk forbruger benytter en tjeneste fra en udbyder, som er etableret i en anden medlemsstat end Danmark, og som er omfattet af forordningsforslaget, vil eventuelle oplysninger om den danske forbruger lagret hos den pågældende tjenesteudbyder kunne indhentes i overensstemmelse med forordningsforslaget.

I eksemplet om Facebook-oplysningerne ovenfor vil forordningsforslaget medføre, at de franske myndigheder vil kunne indhente oplysningerne om den danske forbruger gennem Facebooks retlige repræsentant uden at skulle involvere de irske myndigheder (med undtagelse af de tilfælde, hvor den under punkt 1.2 omtalte notifikationsprocedure finder anvendelse). Den retlige repræsentant kan være placeret i Irland eller i en anden medlemsstat, dog ikke Danmark.

6.1.2. Oplysninger fra en virksomhed, som kun udbyder tjenester i Danmark

Hvis en dansk forbruger benytter tjenester fra en virksomhed, der kun udbyder tjenester i Danmark, vil eventuelle oplysninger om den pågældende forbruger ikke kunne indhentes i overensstemmelse med forordningen, men vil skulle indhentes i overensstemmelse med de danske regler, der er beskrevet under punkt 3.

I eksemplet om teleoplysningerne fra det danske telefonselskab ovenfor vil forordningsforslaget således ikke medføre ændringer.

6.1.3. Oplysninger fra en dansk virksomhed, der udbyder tjenester i andre medlemsstater end Danmark

Danske virksomheder, der udbyder tjenester i andre medlemsstater end Danmark, vil som følge af direktivforslaget blive forpligtet til at udpege en retlig repræsentant. Hvis virksomheden udbyder tjenester i medlemsstater, hvor forordningsforslaget vil finde anvendelse, skal en retlig repræsentant udpeges i en af disse medlemsstater og modtage kendelser efter forordningsforslaget.

Hvis det forudsættes, at det danske teleselskab i eksemplet ovenfor også udbyder tjenester i en medlemsstat, der vil blive omfattet af forordningsforslaget, f.eks. Sverige, vil myndighederne i andre EU-lande således kunne rette en europæisk editions- eller sikringskendelse til den retlige repræsentant i Sverige.

Hvis en dansk forbruger således benytter tjenester fra det danske teleselskab, der udbyder tjenester i Sverige, vil oplysninger om den pågældende danske forbruger som udgangspunkt kunne indhentes fra virksomheden af myndigheder i andre medlemsstater til brug for en straffesag i overensstemmelse med forordningen.

Spørgsmålet om, hvorvidt en kendelse efter forordningen, der rettes til den retlige repræsentant for den danske virksomhed i Sverige, kan omfatte bevismateriale, der er lagret i eller tilknyttet den danske del af virksomheden, eller om kendelsen kun kan angå bevismateriale, der er lagret i eller tilknyttet den svenske del af selskabet, er rejst over for Kommissionen og Rådets Juridiske Tjeneste. En endelig afklaring afventes fortsat.

7. Retssikkerhedsmæssige overvejelser

De nye forslag, herunder særligt forordningsforslaget, giver anledning til retssikkerhedsmæssige overvejelser i relation til de danske forbrugere, hvis oplysninger vil kunne udleveres med hjemmel i forordningsforslaget.

7.1.1. Manglende involvering af modtagerstaten

Efter forordningsforslaget rettes kendelserne direkte fra udstedelsesstaten til tjenesteudbyderens retlige repræsentant, og myndigheder i modtagerstaten inddrages ikke.

Vurderingen af kendelsen foretages således som udgangspunkt kun af udstedelsesmyndigheden. Den retlige repræsentant har dog mulighed for at afvise at efterleve kendelsen efter reglerne beskrevet under punkt 5.2.

IT-Politisk Forening har i sit høringssvar af 6. juli 2018 vedrørende forordningsforslaget anført bl.a., at det giver anledning til retssikkerhedsmæssige betænkeligheder, at der ikke efter forslaget vil være myndigheder fra to forskellige medlemsstater, som vurderer en kendelses lovlighed, men at det kun vil være myndighederne i udstedelsesmedlemsstaten, der foretager denne vurdering.

IT-Politisk Forening har endvidere anført, at det er betænkeligt at lade de retlige repræsentanter for private virksomheder udføre en potentielt vanskelig juridisk vurdering af de kendelser, der rettes til vedkommende virksomhed, og at de retlige repræsentanter grundet forordningsforslagets korte tidsfrister og potentielt høje sanktioner for manglende besvarelse vil have incitament til at udlevere oplysningerne frem for at tilbageholde dem med henblik på at foretage en dybdegående vurdering.

Disse bekymringer har under behandlingen af forslagene i Rådet ligeledes været fremført af flere medlemsstater, herunder Danmark. Dette har resulteret i indførelsen af den såkaldte notifikationsprocedure, som er beskrevet under punkt 1.2.

Notifikationsproceduren finder som beskrevet kun anvendelse, når der er tale om editionskendelser om indholdsdata. Hvis der derimod er tale om editionskendelser om transaktionsdata, og hvis udstedelsesmyndigheden har rimelig grund til at tro, at den person, hvis data søges, ikke er bosiddende i udstedelsesmedlemsstaten, skal udstedelsesmyndigheden selv foretage en vurdering af, om

- de pågældende data er beskyttet af immuniteter og privilegier i henhold til lovgivningen i henhold til fuldbyrdelsesmedlemsstaten, eller
- de pågældende data er omfattet af regler for fastsættelse og begrænsning af strafansvar relateret til presse- og ytringsfrihed i fuldbyrdelsesmedlemsstaten, eller
- om videregivelsen af de pågældende oplysninger kan berøre fuldbyrdelsesmedlemsstatens grundlæggende interesser såsom statens sikkerhed og forsvar.

Udstedelsesmyndigheden skal foretage en vurdering af de nævnte forhold, før den eventuelt udsteder kendelsen. Om nødvendigt skal udstedelsesmyndigheden inddrage fuldbyrdelsesmedlemsstaten i vurderingen. Hvis udstedelsesmyndigheden finder, at de pågældende data er omfattet af en af de ovennævnte kategorier, skal kendelsen ikke udstedes.

7.1.2. Betingelser for udstedelse af kendelser efter forordningsforslaget

IT-Politisk Forening har i sit høringssvar af 6. juli 2018 vedrørende forordningsforslaget udtrykt bekymring for de betingelser, der efter forslaget stilles for at udstede en europæisk editions- eller sikringskendelse. IT-Politisk Forening anfører, at det – ud over et eventuelt kriminalitetskrav – alene kræves, at udstedelse ville kunne ske i en tilsvarende national efterforskning.

Europæiske editions- og sikringskendelser kan udstedes eller godkendes af en domstol eller en anklagemyndighed i udstedelsesstaten som beskrevet under punkt 1.2.

En europæisk editionskendelse kan efter forordningsforslaget kun udstedes, hvis den er nødvendig og står i et rimeligt forhold til formålet med retssagen, og hvis en lignende foranstaltning ville være tilgængelig for samme lovovertrædelse i en sammenlignelig national situation i udstedelsesstaten.

En kendelse om abonnementsdata eller adgangsdato kan efter forordningsforslaget udstedes for alle lovovertrædelser, mens kendelser om indholds- eller transaktionsdata kan udstedes for overtrædelser, der i udstedelsesstaten

kan straffes med fængsel i mindst tre år, og for en række nærmere bestemte overtrædelser som defineret i en række konkrete EU-retsakter om bl.a. svig med betalingsmidler, seksuelt misbrug af børn, angreb på informationssystemer og bekæmpelse af terrorisme.

For så vidt angår editionskendelser om indholds- og transaktionsdata skal udstedelsesmyndigheden efter forordningsforslaget dog tillige indsamle yderligere oplysninger, hvis den har grund til at tro, at personen, som de ønskede data vedrører, er bosat i en anden medlemsstat end udstedelsesstaten, jf. nærmere herom under punkt 7.1.1. Efter notifikationsproceduren som nærmere beskrevet under punkt 1.2, vil fuldbyrdelsesmedlemsstaten skulle foretage den pågældende vurdering, hvis der er tale om indholdsdata.

En europæisk sikringskendelse kan efter forordningsforslaget udstedes for alle lovovertrædelser, hvis det er nødvendigt og forholdsmæssigt for at forhindre fjernelse, sletning eller ændring af relevante oplysninger med henblik på en efterfølgende anmodning om udlevering efter eksempelvis en europæisk editionskendelse.

Hvis udstedelsesmyndigheden vælger at udstede en europæisk editions- eller sikringskendelse, har den retlige repræsentant mulighed for at afvise kendelsen, hvis det er faktisk umuligt at udlevere eller sikre oplysningerne.

Alle personoplysninger, som er omfattet af forordningsforslaget, vil være beskyttet og vil kun kunne behandles i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningen (2016/679/EU) og retshåndhævelsesdirektivet (2016/680/EU).

Da kendelser kun kan udstedes i straffesager og i henhold til sammenlignelige nationale situationer både før og under retssagen, finder alle retssikkerhedsmæssige garantier i straffesager anvendelse i relation til forordningsforslaget, herunder adgang til effektive retsmidler. Dette omfatter bl.a. retten til en retfærdig rettergang efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), men også alle relevante EU-retsakter på området om bl.a. ret til advokatbistand, ret til tolkebistand, ret til information under straffesager, ret til at være til stede under retssagen og styrkelse af visse aspekter af uskyldsformodningen, retshjælp til mistænkte og tiltalte i straffesager samt retssikkerhedsgarantier for børn.

